

ствениятъ стремежъ сега на съврѣменнитѣ хора е, че тѣ искатъ да бждатъ богати, искатъ да бждатъ силни. Всички тия нѣща сж хубави, но това сж само резултати, външни нѣща, които се обуславятъ отъ една вжтрѣшна причина, по-дълбока, отколкото ние разбираме. Слѣдователно, човѣкъ, който иска да завладѣе свѣта, който иска да забогатѣе, трѣбва прѣди всичко да завладѣе своя умъ и своето сърце. И неговиятъ умъ и сърцето му трѣбва да бждатъ въ пълно съгласие съ неговата душа.

Сега, защо ние се отклоняваме отъ пжтя? — Намѣсто човѣкъ да завладѣе своя умъ, той иска да завладѣе чуждитѣ умове; намѣсто да завладѣе своето сърце и да го контролира, той и ка да завладѣе чуждитѣ сърца. Това е само единъ фактъ, азъ нѣма да го обяснявамъ. Защо?—Той е задача отъ висшата математика, състояща се отъ нерационални числа. Но сега, както виждате, снѣгътъ не позволява много да се впускаме за разрѣшаване на тия отвлѣчени въпроси. Азъ не искамъ да говоря много, днесъ ще се старая да бжда кратъкъ, не искамъ да правя онази погрѣшка: единъ евангелски проповѣдникъ въ Америка много се молилъ — молитвата му продължавала два часа вънъ отъ бесѣдата. На едно вечерно събрание баща води сина си, едно малко дѣте на 12 год., иска да го направи набоженъ. Споредъ обичая на евангелската църква, тѣ колѣничили на двѣтѣ си колѣна. Слѣдъ $1\frac{1}{2}$ часъ дѣтето се уморило и казало: „Татко, ще свърши ли скоро?“ А този проповѣдникъ обичалъ да почва отъ Битието и постепенно да цитира всички стихове отъ Библията, и да свърши съ Откровението. „Синко, той е още въ пустинята, въ „Изходъ“ е, т. е. отъ тамъ цитира тия стихове. Та сега азъ ще бжда внимателенъ да не цитирамъ всички тия факти.

„И рече му ангелътъ: опаши се, обуй сандалитѣ си“. Изкуство е да знае човѣкъ, какъ да се опасва. Съ какво? — „Обуй сандалитѣ си“, — да